

**LEZECKÝ KROUŽEK
PRACHOV**

ROČENKA ZA ROK

2024

Obsah Ročenky LKP za rok 2024:

U nás na Prachůvku Mirek Novotný	2
Podzimní procházka Prachovem s trochou povídání Žufužík Zdeněk Petráň	3
Brnčálova chata - 2024 Jenda	7
Malý kousek hřebene Monte Rosa... Jarda	9
Alpspitze, Zugspitze Jenda	123

U nás na Prachůvku

Nechci spekulovat o tom, kolik generací lezců z Jičína a vlastně z celé české kotliny sbíralo první horolezecké zkušenosti v Prachovských skalách. Velké množství pískovcových věží na relativně malé rozloze, některé z nás opravňuje užívat familiární a důvěrné pojmenování skal - Prachůvek.

V současnosti jsem již jen zřídkačným návštěvníkem Prachovských skal a počet vylezených věží za sezonu (na bezpečném konci lana) se vejde do počtu prstů jedné ruky. Někdy si listuji v horolezeckém průvodci, vzpomínám, co, kdy a s kým jsem lezl a jaká to byla tenkrát doba. Nejnovější vydání průvodce Prachovem jsem nechal ležet pod Krkavinami, na sklerozu mám nárok. Prohlížím průvodce z roku 2007 od Zdeňků Kořátka a Petráně. K dnešnímu dni na Prachově od té doby přibyly desítky nových cest a objevila se nová jména lezců dorůstající generace, a tak následující seznamy nebudou úplné.

Na myšlenku dívat se do průvodce neotřelým způsobem mě přivedl dlouholetý kamarád a spolulezec Honza Novák z Písku při naší pravidelné, leč střídme konzumaci lehce omamných nápojů. Takže, když máme ten Prachůvek, pojďme se podívat na příjmení autorů cest a skalní věže ve zdrobnělém tvaru. Některá jména se opakují v několika generacích jednoho rodu, u jiných se jedná o shodu jmen. Některá nejsou možná etymologicky čisté zdrobněliny, ale zdrobněle znějí. Snad vás nebudu nudit. Jdeme na to!

Bouček P., Čabelka, Čepelka F., Dědeček V., Ducháčková L., Flíček Z., Gajdošík J., Hajíček, dynastie Havlíků, Heřmánek J., Horčíčka, Horníček, Hrdlička Č., Chloupkové, Charouskové, Jaroušková H, Jedličkové, Jelínek B., Kejklíček O., Komárkovi, Kořínkovi, Kmoníček K., Kořátkové, Koubek P., Koudelka J., Krupička V., Krupkové., Kozlík J., Kubelka S., Ledvinka P., Martínek J., Mazáčkové, Nežerka J., Nováček J., Nožička P., Páleníček L., Pečírka, Pilnáček, Pěnička M., Pletánek, Polášek, Potoček, Procházkové, Růžička M., Sedláček T., Sejrek J., Schovánek R., Skřivánkové, Smrček M., Strejček P., Střihavka V., Synkové, Šafránek P., Šafránková M., Šimůnkové, Šťovíček K., Vaňouček, Vítek M., Vodičkové, Všetečkové, Zadrobílek R., Zemančík V.

A trocha místopisu:

Babička, Balváneček, Barýšek, Beruška, Bludička, Bocháneček, Bonbónek, Bránička, Cestáček, Čertík, Dědoušek, Dlabíček, Dušička, Hranolek, Hrášek, Chlapíček, Jehlička, Kačenka, Kobylka, Kavárnička, Koník, Konvalinka, Lojíček, Malenka, Manželské sedátko, Mecháček, Mouřenínek, Mrška, Mrzáček, Neználek, Nikolka, Oříšek, Paleček, Pelíšek, Pepička, Pilířek, Pišotek, Placička, Ríša, Sazenička, Sluně, Střevíček, Šibal, Štěně, Terýšek a jedenáct různých Věžiček.

Omlouvám se, není to o lezení, možná příště.

Mirek Novotný
Písek 26/11/2024

Podzimní procházka Prachovem s trochou povídání (23. a možná už předposlední pokračování)

Vloni jsem skončil povídání o svých dobrodružstvích na laholském Vrakovi. Nástup na sousedního Vráčka je stejný – od jihu ruční spárkou do sedýlka a pár kroků doleva po krátkém hřbetu a jsme na vrcholu. Tento vršek zůstával po určitou dobu trochu ve stínu svého většího souseda. Z žádné strany není Vráček nějak nápadně členitý, tak tam mnoho dalších cest zpočátku nevznikalo a pozornost daleko více vzbuzoval sousední Vrak. Proto byla v roce 1966 určitým překvapením bezkruhová cesta osvědčeného dua Feri Pulpán-Polda Páleníček poté, když pár dní před tím zdolali údolní stěnu na nedalekého Bonbónka.

Na obou cestách použili tehdy zcela obvyklé (a dnes zatracované postavení) ze myčky či přímo od kruhu. Tento lezecký postup v počátečních dobách zcela obvyklý (i několikanásobně) byl mezi prvorepublikovými klasiky docela oblíbený. Neváhal jej používat i přísný hlídač čistého lezení Joska Smítka a další klasici. Jistou pikantérií byla vícenásobná stavění, kdy na sobě stálo i několik lezců a takové výkony neměly daleko k odvážným akrobatickým kouskům. Ty vyžadovalo určité „specialisty“: tzv. spodní

stavěče vybavené hodně krátkou sedačkou a případně také třmeny na nohy, aby dokázali pochopitelně vyšší a lehčí vrchní stavěče vynést co nejdříve. Umění dobře postavit bylo žádaným pískařským uměním a dobrý stavěč byl vždy žádaným zbožím.

Než byl tento způsob postupu v současnosti takřka úplně s opovržením zrušen, byly v pravidlech stanoveny přísné podmínky, za kterých bylo postavení při prvovýstupech vrcholovými komisemi tolerováno. Podmínkou byla potřebná dostatečná délka výstupu a postavení mohlo být použito jen jednou. Bylo vhodné také konzultovat vrcholového komisaře příslušné oblasti, aby se zabránilo případným šumům. Mně se to vždy vyplatilo, pokud jsem jel prvovýstupecky „škodit“ do cizí lezecké oblasti. Kdysi v roce 1979 jsem si vymyslel spolu s místním borcem Jirkou Folprechtem (zvaný Termit) novou linii na Dračí věž na Hrubici. Je jasný, že na tuto ikonickou skálu jsou místní borci patřičně hákliví. V jižní stěně tohoto monumentu jsme si mezi slavnými „Heinecke“ (Dračí stěna) a Rudou hranou všimli prázdného fláku stěny a já dal první kruh. Od něho do dalšího členitého terénu byly 3 metry prakticky hluché plotny a na první chyt se mi nepodařilo dosáhnout. Bylo jasné, že musím od kruhu dost vysoko postavit. Tento úsek přítele Termita tak znechutil, že z celé akce dezertoval. Bylo mi ale jasné, jaký tento počín obzvláště od troufalého prachovského „cizáka“ u místních borců vyvolá příslušný řev. Proto jsem takticky a hlavně preventivně přibral mezi spolulezce tehdejšího místopředsedu vrcholové komise Českého ráje a kamaráda Karla Charouska. A ten mi z pozice své funkce jedno postavení v dlouhé stěně úředně povolil. A tento nápad se ukázal jako více jak šťastný. Místní borci sice mrmlali, ale oficiální protest nikdo nevznesl. Stejně byl tento úsek o 4 roky později zdolán bez stavění místním borcem Liborem Stejskalem.

Většina starších cest, kdy prvovýstupci použili postavení, byla také na Prachově později přelezena čistě. Ale kdykoliv jsem se někde k takovému klasickému stavění dopachtil, většinou jsem si tam i já z piety a úcty k slavným horolezeckým předkům postavil, proč bych se měl považovat za lepšího? Stavění nebylo žádnou hanbou, když bylo zapotřebí, používali jej takové veličiny jako již zmíněný Hruboskalák Joska Smítka, Joska Čihula i

Péťa Mocek či Kokša Karel Hauschke v Adršbachu. V moderní době již není stavění ať nespportovnímu nebo sportovnímu moc přáno a už se s ním prakticky nesetkáváme. Pouze se původní stavění postupně přelézají čistě.

Abychom se ale vrátili zpět do Lahole k Vráčkovi. Velkolepou **Holubí cestu** pokud vím poprvé přešel Pavka Krupka. Prý byla v dlouhém traverzu jižní stěny dobře zajištěná a závěrečnou převislou spáru, kde prvovýstupci stavěli, Pavka jako fenomenální spárař hravě zdolal. Měl jsem v plánu tento výstup původně ohodnocený za VIIc také zopakovat, leč zabránili mi v tom ptačí dravci, kteří se na konci traverzu uhníždili, a ve spolupráci s důslednými ochranáři z CHKO mi to rozumně rozmluvili. V jižní stěně Vráčka byl dlouho nedokončený projekt neznámých autorů vedoucí podél křehkého sokolíku, na jehož konci byl natlučen druhý kruh. Protože se k dokončení řadu let nikdo neměl (prvovýstupce celkem pochopitelně odrazovala takřka hladká stěna nad koncem sokola), rozhodli jsme se s Pavlem Novákem, že dosavadní rozložení kruhů přestavíme. Druhý kruh jsme dali níž a tato situace umožnila třetí kruh dát hodně vysoko nad konec sokolíku. Od něho to už byly sice dva těžké, ale už dobře zajištěné kroky k vrcholové spárce. Je to ale stejně nářez se jménem **Bludný Holanďan** za IXc, i když dobře jištěný.

Od severu vede jakási jednokruhová cesta Buráka – Milana Bureše, ale nelezl jsem ji, protože vypadá lámavá a zasviněná. I my jsme si tady později s Davidem Kučerou přihřáli polívčičku a zajímavým koutkem pod slaněním jsme provedli vlastní výstup za VII s jedním kroužkem. Název dostal **Senta** (Pro ty, kdo neviděli slavnou Wágnerovu operu, to byla milenka Bludného Holanďana).

Podél okraje západním směrem dojdeme okolo novější Berušky se zajímavou Mockovou údolní hranou (**Myslírna**, VIIIb, 2 kruhy) k Bonbónkovi. Na Poldovu údolní stěnu jsem nenašel nikdy odvahu, nelákalo mě tam popsané stavění ze spáry ke kruhu. S Honzou Macounem jsme si to vynahradili pěkným zajištěným prvovýstupem západní stěnou se dvěma kruhy (**Bon-Paris**) VIIIb, kterého se s námi tehdy účastnila dívka a má následná choť Marta. V náhorní stěně s převískem vede cesta, kde se

střídavě kdysi objevoval a zase mizel kruh (prý byla tato stěnka podle tehdejší VK na kruh krátká, tak se komis činila).

Okolo Palečka, kterého kdysi neznámí lezci zdolali bez kruhu za VII, a tudíž jej pochopitelně totálně vyřadili z lezecké oblíby, dojdeme k Palici. Na ni se dá celkem snadno překročit z okraje, ale v údolní stěně mě dlouho fascinovala dlouhá ruční spára končící jeskyňkou. Když jsem zdolával náhorní komín, zjistil jsem, že ona jeskyňka na konci údolní spáry vede skrz celou věž. Tak jsem si tam prostrčil lanovici a jištění v údolní spáře bylo dokonalý. Díky němu se zadařilo osadit 1. kruh vysoko nad jeskyňkou. Převislá stěna nad jeskyňkou vyžadovala ještě jeden kruh, ale Honza Macoun se pochlapil na vršek. Cesta dostala název **Pazouriáda** za VIIIb, protože Honzovy ajznbňácký pazoury nezklamaly.

Dalším sestupem ke konci Laholské rokle mineme Dědouška, kde jsme měli v oblíbě rozkošný Havlíkův **Údolní sokolík** s kruhem (VII) stejně jako sousední **Fifipírko** VIIb, kde Poldovi Páleníčkovi a Mocanovi tehdy asistoval fenomenální fotograf Karel Vlček. Na konci Lahole je Šibal, v jehož údolní stěně provokoval dlouhá léta opuštěný kruh s fuseklí (pro mladší lezce starý výraz pro kruh se smyčkou značící, že případný autor má nárok prvovýstup do dvou kalendářních let dokončit. Po uplynutí této doby uvedený nárok propadá a dokončit prvovýstup může každý okolojdoucí. Podle platných pravidel měla být smyčka opatřena písemnou zprávou s datem posledního lezeckého pokusu. Ale s tím jsem se za dlouhá desetiletí ve skalách ještě nikdy nesesetkal). Jednou mě Kořas vyhecoval posunout tenhle kruh o pár metrů výš, aby se nemusel přidávat další, tak jsem za jeho dohledu zabojoval a zavrtil až skoro pod vršek. Tím byl závěrečný těžký výlez na vrchol zajištěn. V té chvíli mi došel skvělý Kořasův předpoklad, že bez jištění kruhem by byl ten krok těžko možný. Zdeněk měl už připravený i název – **Opereta** VIIIb. V okolí této cesty později udělal několik dalších cest Pavel Novák, ale už od pohledu jsou to vynucené píčoviny v prašivém materiálu.

V této oblasti nám ještě pár věží včetně slavné Kobyly zbývá nutně připomenout, ale ty si necháme k příštímu nejspíše už k poslednímu prachovskému pocourání.

Tak zase zdarec za rok.

Žufužík Zdeněk Petráň

Brnčálova chata - 2024

Po různých peripetiích a dohadech, kde nás nechají týden řídit, jsme skončili u Zeleného plesa na Brnčálově chatě. Takže začátek září proběhl již naučeným způsobem, k těm, co jeli z Prahy, se ostatní přidali v Pardubicích a zaplnili prázdná lehátka ve vlaku .

Přesun na chatu probíhal v příjemném počasí a poklidu bez větších problémů. Menší nedorozumění nastalo při ubytování. Původně jsme měli bydlet v chatě na půdě, ale nakonec nás umístili do vedlejšího domečku. Sice vedlejší objekt, takže na jídlo a na záchod docházet, ale jinak samé výhody. Místnost jen pro nás, nikdo se nám tam necoural, nebylo tam přetopeno, nikdo nedupal po chodbě, slyšeli jsme agregát jako první atd. Po odpoledni stráveném aklimatizačně, jako vždy, na Žeruchových věžích jsme se mohli vrhnout do víru zábavy a sportu.

Počasí nám letos zas tak úplně nepřálo, ale i přes nepřízeň, kterou nám místní Krakonoš nadělil, se pár zajímavých výstupů podařilo uskutečnit. V těch pěkných dnech jsme si zařídili na Kežmarském štítu, Velkém Kolovém, Žeruchových věžích, Černém štítu i na Jastrabí věži.

Jak to bývá, někdy slunko, jindy mrak, ale je třeba se s tím popasovat. Dokonce i mrak a mlha můžou mít své výhody. Při sestupu z Kolového štítu se nám naskytl nevšední zážitek. Měli jsme kliku a Karlose, který nás v jednu chvíli upozornil na halový efekt neboli Brockenské strašidlo. Byli jsme nadšeni, Karlos již méně neb na nás nějakou tu chvíli čekal. A když jsme se dost vynadávali a vyřádili se se stínama a já projevilo přání, že bych někdy chtěl vidět i Eliášův oheň, tak se slovy: „Nemusím být u všeho“ a „Nech si taky něco na příště“ se rozběhl sestupovou cestou k chatě. Když jsme ho dohnali, pokračovali jsme v poklidu směr chata a večeře.

Počasí se střídalo jak na běžícím páse, a když jsme si už užili všech možných živlů od slunka po vichřici a když jsme zjistili, že slunko už vážně

nebude, ba naopak bude už jen hnusně, zatroubili jsme k ústupu z dobytých pozic a rozhodli se pro předčasný návrat. Skoro by se dalo říct, že v hodině dvanácté, protože v sobotu a v neděli po příjezdu domů se začaly bouřit vody Moravských říček a vytvářet si nová koryta. Ale to je zase jiný příběh.

Díky všem, kteří s námi byli a pomohli tak k úspěšné akci ve všech oblastech společenského i lezeckého programu, snad příští objednávka počasí nezapadne a podaří se jí vyřídit včas a kladně. Letos Rysy, bohužel, opět neklapnou, ale třeba nás Viktor vezme po křídla příští rok. Držme si palce.

Horám zdar

Jenda

Malý kousek hřebene Monte Rosa...

V roce 2021 nám po traverzu Matterhornu zbylo trochu času, a tak jsme se ještě stihli podívat na dva vrcholy Breithornu, jež tvoří nejzápadnější výspu hřebene Monte Rosa. Další průzkum hřebene zhatila studená fronta, a tak jsme si tenkrát řekli, že by bylo pěkné v některé z následujících sezon v průzkumu tohoto hřebene pokračovat. Do Waliských Alp jsme v podobné sestavě vyrazili v září. Kromě mne, Štěpána a Ondry se tentokrát výletu zúčastnil i ostřílený veterán Lukin. Předpověď počasí byla hodně proměnlivá, a tak jsme plánovaný úterní odjezd odložili na středu, abychom vrcholové výstupy směřovali na víkend, kdy se počasí jevilo stabilněji. Ukázalo se, že to bylo dobré rozhodnutí.

Středa 11. 9. Kolem třetí odpolední vyrážíme z Jičína směr Rozvadov. Probíhá Jičín město pohádek, což má i svá negativa v podobě zácpy a nemalého zdržení při výjezdu z Jičína. Další pěknou sekeru jsme nabrali na dálnici A6 za Norimberkem, kde byla nehezká objížďka. V noci jsme měli v plánu dorazit do některého ze švýcarských vysokohorských sedel, ale po záseku na A6 bylo jasné, že už tam nemáme šanci rozumně dorazit. Navíc všude mělo vydatně pršet. Aklimatizace tedy proběhla na malém parkovišti kousek za Bazilejí v "úctyhodné" nadmořské výšce 500 m n. m. Na hlavu nám sice trochu kapalo, ale dalo se to vydržet.

Čtvrtek 12. 9. Vstáváme po šesté a svižně pokračujeme Švýcarskem směrem k tunelu Svatý Bernard na hranici s Itálií. Kousek za tunelem u benzínky jsme objevili pěknou kavárničku, kde jsme posnídali a konečně dali pořádnou ranní kávičku. Lehce po poledni dorážíme do vesničky Saint-Jacques-des-Allemands v údolí Ayas na jižním úbočí hřebene Monte Rosa. Balíme výstroj a kolem jedné startujeme na chatu Guide della Val d'Ayas. Zde jsme si rezervovali ubytování. Auto necháváme na malém parkovišti hned u kostela sv. Jakuba. Po půl třetí krátce zastavujeme u horského "modrého" jezera Lago Blu. Počasí je zatím pěkné. Od jezera už slušným sklonem stoupáme po úbočí a pak i po hraně jedné z morén až k chatě Ottorino Mezzalama do výšky 3036 m n. m. Zde jsme původně chtěli nocovat, ale na webu píší, že už je letos uzavřena, což jak zjišťujeme, není úplně pravda. Chatař uvnitř nám řekl, že zůstal na chatě ještě o týden déle do neděle. Nahoře na „Ayas“ prý budeme za hodinu, ale začíná se projevovat nulová aklimatizace. Dva litry vody, které jsem si vzal, jsem dávno vypil. Nad chatou se mění terén. Pohyblivá kamenná suť nám dává zabrat a jsme pěkně vykoslí. Nicméně ještě před sedmou dorážíme na chatu „Ayas“. Jinak se jí také říká Lambronecca podle skalnatého žebra, na kterém ji postavili. Jsme ve výšce 3420 m n. m. - na první "aklimatizační bivak" nic moc. Jdeme se dovnitř nahlásit a já rovnou ke kamnům. Jeden z chatařů se zdá takovej "pomalejší" - později jsme zjistili, že je asi pěkně nasypanej. Končí sezonu, a tak likvidují zásoby, včetně těch „ostřejších“. Večeře je dle očekávání později, ale výborná. Škoda, že mi kvůli výšce zas tolik nechutná. Vedle nás u stolu sedí dva Poláci, kteří dnes vymrzli na Castoru - prej nic moc, málem v difúzce netrefili na chatu. Jako pozornost ke konci sezóny jsme na stůl od chatařů dostali láhev nějaký kořalky. Dáváme si jen panáčka, očekáváme permoníky v hlavě, a tak není třeba jít tomu na proti...

Pátek 13. 9. Venku se žení čerti, a tak se z „vyhřátého brlohu“ nikomu nechce. Plánované zdolání dalších vrcholů Breithornu jsme odložili na neurčito. Nejsme taky úplně fit. Lukáš zkoukne předpověď - sluníčko má být až zítra odpoledne a s větrem to taky nevypadá dobře. Nakonec volíme sestup na chatu Mezzalama. V plánu je další den sestoupat do údolí a pak

vystoupat hřebenem na chatu Quintino Sella a tam dle situace učinit další rozhodnutí. Zůstat déle na jednom místě by asi bylo psycho...

Kolem jedenácté scházíme na chatu Mezzalama. Chata je po nočním větru řádně vymrzlá, nechápeme, jak tam chatař může dlouhodobě fungovat. Ptám se ho, který máme pokoj - říká, který chceme - je tam jenom jeden v patře podkroví:-). Šel jsem se tam natáhnout, hodil na sebe asi čtyři deky, ale po deseti minutách jsem to vzdal, je tam stejný průvan jako venku a pořád nemůžu nějak rozmrznout... Na chatě zamrzla voda, jdeme hledat nějaký led a tavit na plyňáku. Polopenze by asi za moc nestála, a tak aspoň zlikvidujeme nějaký ty zásoby. Záchod nelze použít, máme si vybrat nějaké hezké místo venku - za této podmínky je každá potřeba opravdovým zážitkem... Nejprve zkusíme nahrabat nějaký sníh do helmy, ale našli jsme malý pramínek kousek nad chatou, a tak jsme nakonec tavit nemuseli. Dostatek čaje a teplá strava výrazně mění situaci. Lukáš taky dostal geniální nápad jak v noci zlepšit tepelný komfort. Speciální stan z dek je jeho další vychytávka. Po večeři začínají venku lítat části okenic... V noci nastává pěkný "Saigon", střecha duní jak bubny, sen o vrcholech se začíná rozplývat, ale aspoň už jsme v relativním teplíčku.

Sobota 14. 9. Dunící vítr nás opět nenutí vstávat brzy, nikomu se taky nechce z "dvojitého" bivaku. Rozdíl tu ale přece jen je - začíná stoupat teplota, a tak se už dá venku vydržet. Studená fronta v noci přešla. Po pozdní snídani scházíme dolů do údolí. Ve výšce 2550 m n. m. dáváme pauzu na oběd a traverzujeme na cestu vedoucí ze Saint Jacques na hřeben k chatě Quintino Sella. Nejprve stoupáme do sedla Battolina Superiore (3100 m n. m.), na kterém hřeben začíná. Cesta vede přes pěkné mokřady. Ze sedla Battolina se otvírají daleké obzory na jih - Gran Paradiso (4061 m n. m.) je odtud jako na dlani. V pět hodin odpoledne jsme na chatě Quintino Sella (3585 m n. m.). Počasí už odpovídá předpovědi, je krásně a na sluníčku i teplo. Od chaty jsou vidět profláklé vrcholy Alp včetně Matterhornu a Mont Blancu. Chata Quintino Sella je proti Mezzalamě grandhotel. Čas do večeře krátíme rádlerem a kávičkou. Kamna jsou i v šatně. Na baru hlásíme, že ráno razíme na Castor. Míří tam většina družstev. Pár borců prý má v

plánu i přechod Lyskammu, ale „požírače horolezců“ raději pro letošek vynecháme.

Neděle 15. 9. Vstáváme lehce po páté, kdy začíná výdej snídaně. Kvůli mrazu nám na baru nedoporučili startovat dřív. Podmínka je nicméně dobrá. Startujeme v 6:20 směr Felikhorn - první plánovaný čtyřtisícový vrchol. Navázání vstupujeme na ledovec Felik rovnou za chatou. V dále svítí Miláno. V osm jsme na vrcholu Felikhorn (4087 m n. m.). Je nádherně, ale fouká ledový vítr. Vydržet se to dá, stačí se hýbat. Pokračujeme po hřebeni dále na západ. Opačným směrem na východ se vyráží na hřeben Lyskammu, což je nejtěžší úsek celého hřebene Monte Rosy. Dalším vrcholem na naší cestě je Punta Felik (4174 m n. m.). Je to nádherný firnový břit. V 8:50 jsme na vrcholu Castoru (4228 m n. m.). Tam se moc nezdržujeme. Do sedla za Castorem nás čeká další ostrý firnový břit, ale moc se na něj nikomu kvůli velkému sklonu nechce. Otáčet se ale nechceme, a tak se navazujeme a pouštíme Štěpána to prošlápnout jako pejska na vodítku. S Lukášem řešíme, na kterou stranu to foukneme, kdyby něco. Nakonec to nebylo tak horké a jsme v dalším sedle za Castorem. Ze sedla potřebujeme slanit na jih na ledovec Verra. Je tu štand na slanění s výhledem na Matterhorn. Nakonec tam Štěpán cvaká jen presku a slézáme jeden za druhým přes menší odtrh rovnou na ledovec. Následuje sestup po ledovci rovnou pod nástup na Pollux. Kolem desáté jsme pod Polluxem a po krátké pauze stoupáme normálkou čistě po jihozápadním hřebeni. Je to sice nejvíc lezená cesta, ale vede tam i lehčí, ale delší cesta po ledovci. Tahat batoh na vrchol už odmítám, a tak si беру jenom cepín. I ten byl na hřebeni spíše přítěží. V nejtěžší části hřebene jsou poměrně dlouhé řetězy. S trochou pozornosti se daly překonat, problémem byli jen lezci slaňující tento úsek - je tu slušná zácpa. Konci hřebene dominuje madona Polluxu, odkud už to je jen krátký firnový úsek na vrchol. V 11:15 jsme na vrcholu Pulluxu (4092 m n. m.). Krása - na západ se otevírá překrásný výhled na nejznámější alpské velikány. Po chvíli sestupujeme dolů k Madoně a jdeme rovnou po řetězech dolů. Slaňování zamítáme, zapletených lezců už je tu dost .

Zhruba v půli hřebene volíme severnější variantu sestupu pěkným západním kuloárem. Je to určitě rychlejší a asi i bezpečnější, pokud vám

tedy zrovna lezci nad vámi nepustí nějaký ten kamínek na hlavu. Pár sněhových koulí jsem schytl, ale to se dalo odpružit... Něco po poledni jsme zpět u nástupu na Pollux, a tak se zase navazujeme a pokračujeme přes ledovec Verra na chatu d'AYas, kde už to známe. V jednu hodinu jsme na chatě. Začíná být pěkné vedro, a tak balíme přebytečnou výstroj do batohu a bereme letní převlek. Ještě jedno Cappuccino Grande a vyrážíme na výživný, nebo spíše nechutný sestup do Saint Jacques. Cesta to je úmorná. Chceme do Saint Jacques (1690 m n. m.) dorazit do šesti, abychom měli čas booknout nějaký to ubytko někde v údolí Ayas. Nocovat na Mezzalamě se nám už podruhé nechce, a tak jsme se tam jen krátce zdrželi na zápraží. Kousek pod Mezzalamou se mi rozpadly mixové boty. Mají toho už hodně za sebou, ale určitě štěstí, že se nerozpadly někde na hřebeni... Rozpadly se i Štěpánovi - ve stejný den po 14 letech od doby, kdy jsme si je společně koupily. To nevymyslíš... Sestup 2500 m byl asi pěkněj vomrd i pro ty škarbaly... Do Saint Jacques jsme dorazili skoro přesně v šest, a tak jsme si tam v baru Fior di Roccia dali rádlera. Sehnali jsme slušné ubytko v penzionu Santa San v nedaleké vesnici Antagnod. V půl sedmé jsme konečně na parkovišti u auta, balíme věci a vyrážíme hledat penzion. Tam nám potetovaná slečna doporučila nějaké restaurace v okolí, a tak jsme nakonec povečeřeli v restauraci Punta Zerbion. Závěrečný Aperol Spritz nám zkrátil čekání na večeři. Italové před osmou nevečeří.

Pondělí 16. 9. Penzion Santa San. Vstáváme v 5:30. Potetovaná slečna nám po včerejší domluvě nechala snídani na pokoji, což není vůbec špatné. Dlouhá cesta do Čech nakonec proběhla bez většího zdržení. Večer jsme doma. Hřeben Monte Rosa jsme sice opět nedokončili, ale zase aspoň malý kousek v kapse! Byl to parádní výlet!!!

Jarda

Alpspitze, Zugspitze

Začátkem léta Ruda přišel s nápadem nějaké další taškařice. Měl vysněnou hřebenovku z Zugspitze na Alpspitzi. Nápad byl spojit to s pobytem v nám již známém a oblíbeném Grossweilu a s pár dny lezení na Alpspitzi a okolí.

Nápad dobrý, realizace ještě lepší. V Grossweilu se nás nakonec sešlo celkem 6, takže ideální počet jak na lezení, tak na společenské aktivity. Začátek byl sice trochu podmračený, až deštivý, takže jsme první den využili k seznámení s okolím, menšímu výletu a někteří dokonce i k hygieně v místním termálním koupacím zařízení.

Další dny už nám počasí přálo, takže po snídani přesun do Garmisch-Partenkirchenu, zakoupit mastňácky permici na lanovku a využít její služby na přesun pod nástup. Od lanovky je to pár minut k nástupům do severní stěny Alpspitze, kde je plno krásných vícedélek v pevné skále a s dostatečným jištěním od 4 do 7-. Čekali nás tři dny krásného lezení v příjemném počasí a s parádními panoramaty. Karel se toho nebál a jeden den nás nahnal i do té 7-. Sice trochu těžší lezení, ale stálo to za to. I když celou dobu brblal a hudroval. Jednou jsem měl těžký boty, pak velkou bundu, pak těžkou svačinu, moc vody, málo vody, málo maglajzu... vždycky se něco našlo. Ale aby mě dobře odnavigoval v cestě, to ne. Takže místo abych odbočil do námi vyhlédnuté cesty, zůstali jsme v té původní, lehčí. Aspoň máme nějakou rezervu na příště. Bude-li nějaké příště.

Zatímco my jsme si plnili lezecké deníčky, Ruda s Jirkou absolvovali již zmiňovanou hřebenovku. Užili si to náramně i s noclehem na Zugspitze. Důkazem kvalitního zážitku z celé túry byl pohled na zdrchaného Rudu, který byl rád, že už dál nemusí a dolů jede lanovka.

Po třech dnech výstupů a příjemných posezení jak na zhradě u grilu, tak v místní hospůdce u rybníka jsme vymysleli ještě dodatečný a konečný program na nedalekých sportovkách. Tam jsme za pomoci vydatného slunka odevzdali poslední zbytky sil a vyrazili k domovu.

Opět krásně strávený čas v dobré společnosti a v dobrém místě.

Těším se na Rudovi další mladické nápady.

Jenda